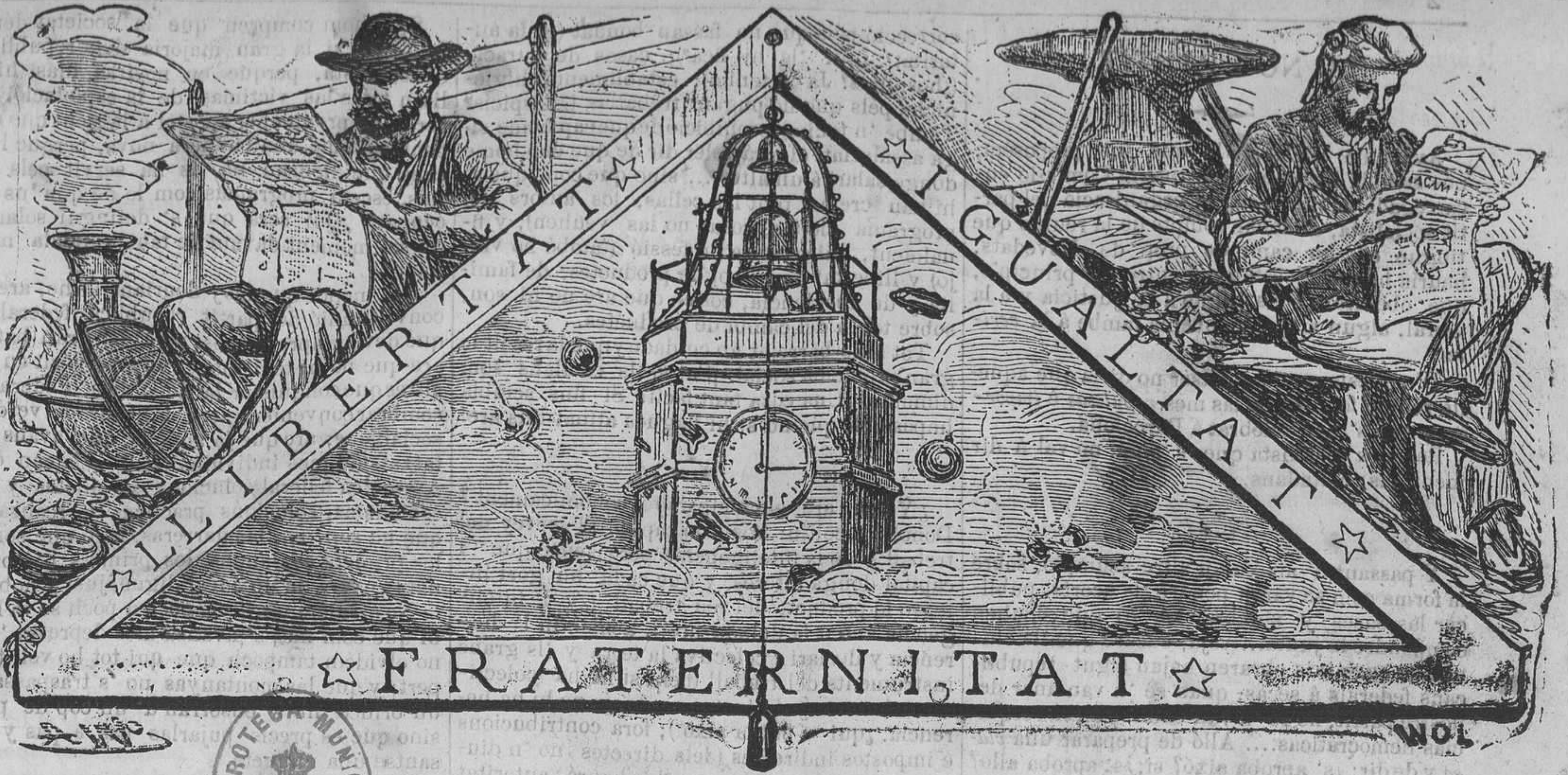

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

«Donchs, si se 'n va,
Macarroni estiga bo.»

Esquella de la torratxa (Pitarra.)

LO NOU PARTIT.

Avans de parlar de lo que 'ns proposém, nos sembla bé manifestar que la Comissió encarregada de dur a cap la organització del partit socialista, al donar compte de la reunió que tingué en un camp de prop de Novedats, hauria hagut d'estampar entre sos principis, que obehiran sens dupte a la justícia y a la moral, algun altre que obehís també a la veritat.

D'aquesta manera potser no diria que aquella reunió fou una de las mes *populosas* e *importantes* que s'han celebrat a Barcelona.

Per mes socialista que 's siga, no val a dir mentidas, ciutadans.

* *

Y passant d'aixó a un altre assumpte, sobre la forma com se varen pendre 'ls acorts, publicar las bases y nombrar los 75 que deuen compendre la junta... vaja, encare que 'ls ciutadans que aixis obraren hajan sigut republicans federals a secas, quan se 'n van anar del nostre partit, no se 'n van endur gaires resquicias democráticas... Alló de preparar una *claca* y de dir: 'ls aproba aixó? si; 'ls aproba alló? també; 'ls aproba lo d'aquí, lo de allà y de mes enllà? també, farà molt socialista de aquets que *no volen presidents, ni directoris, ni Asambleas legislativas*.... pero.... la veritat... no fa guerrero.

* *

Y entrant en las bases, ¿que 'n dirém del primer párrafo que allí s'escríu, ó siga de la emancipació política, social y económica dels *ignorants*?

Si als tiranizats, als esplotats, als asalariats se 'ls emancipa, y es digne treballar per emanciparlos, als *ignorants*, senyors meus, se 'ls instrueix y se 'ls posa en estat de ser dignes de la emancipació.

Pero en fi, com tothom demana lo que mes falta l'hi fa, no estranyem la pretensió dels socialistas de nou cunyo.

* *

Medis, segonsells, d'emanciparnos políticament. — ¡Oh! aixó es molt fàcil. ¡Ca! si no costa res. Primer de tot: fora autoritat, anomenis com s vulga, y després d'aixó, drets individuals proclamats; establiment de l'igualtat de drets y de devers; transformació de l'Estat en una lliure federació de federacions també lliures (¿ho entenen aixó?); supressió dels exèrcits permanents y abolició de títols y honors, que com d'aixó últim tothom ne tira tant bell tros a l'olla, ja es un gran pas perquè 'l caldo vaja barato.

Per supuesto, haventhi tot aixó naixerán duas alas d'àngels a l'esquena dels homes y ni al cel s'estará tant bé.

* *

Medis d'emanciparnos socialment. — Es també com si diguessim bufar y fer ampollas. Ja 'u veuran, escoltin: — Abolició de las nacionalitats (aixó basta decretarho); abolició de *clases* (segons quinas sigan, los estudiants farán campana. ¡A salao!); abolició de las servituds y dels privilegis (de modo que ni 'l privilegi d'invenció voldrán per haber aixecat una nova bandera); establiment de *jurats* per resoldre totas las qüestions (de modo que com que 'ls jurats serán una *autoritat*, encare que interina, interinament ningú tindrà de creure 'ls per res); ensenyansa integral (nosaltres la volém gratuita y obligatoria, ells, com que ho han meditat tant, s'han descuidat de dirho); emancipació de la dona, igualantla a l'home (d'aquesta feta potser ne surti una casta hermafrodita); educació física als noys (¿saben que es aixó?), moral é intelectual (per supuesto, que com que no hi haurá *autoritat* de cap mena, ni 'ls mestres, ni 'ls pares podran manar a la quitxalla); establiments de

correcció pels que no fassan bondat (¿y la autoritat? ¡quí 'ls hi fica?); casas de curació (¿hospitals? Ja 'n tenim); establiments higiénichs pels que no pugan treballar (¿hospicis? També 'n tenim); prohibició de que cap home siga assalariat (deurá voler dir de que cap home donga salari a un altre... sino que com que s'hi han cremat tant las cellas, los autors del programa moltes cosas no las veuen), y finalment, llibertat de professió (també ho vull jo) y llibertat de cambi de productes, de familia y de residència, cosas que are no hi son, sobre tot la del cambi de productes.

Tot aixó barrejat ab cuidado y quedaresolt lo gran problema social. ¡Ca! si 'ls catalans som dimonis. ¡Una cosa tant fàcil! Si fins sembla impossible que no s'hi hagués atinat fins are!

* *

¿Volen are emanciparse economicament? Donchs escoltin: Posin lo capital al servey del treball y de la inteligencia, pero sense que 'l capital donga interès, y que cada hú gosi íntegro lo producte, del seu treball (¿y l'inteligencia ahont la deixan are?), aboleixin l'herència y declari a colectiva la terra y 'ls grans instruments del treball (pero si hi ha *colectivitat* de terra y de instruments, ja no hi ha herència: ¡quí 'u enten aixó?); fora contribucions é impostos indirectes (dels directes no 'n diuen res, pero com que no hi haurá autoritat ningú 'ls cobrará: no s'espantin y segueixin endavant); crehin uns quans banchs de crédito mútuo entre las federacions (per supuesto, sense mes interès ni garantías que la bondat angelical dels homes); fassin als associats de cada federació co-particeps dels seus productes y a totas las federacions co-participes de la federació regional (¿y alló de que cada hú gosi 'l producte íntegro del seu treball, cosa molt individualista que hem vist mes amunt? Pero homes segueixin avant, no s'entretengan); tornin a crear jurats y tirin las cartas al corréu sense sellos, envihin telegramas gratuítament, y si no volen fer aixó, agafin lo tren que 'ls durá de franch.

* *

Ja casi deuen dir ¡faba! Encare falta l'emancipació religiosa; pero com que no 's declaran *ateos*, van a buscar sos principis en la democrácia, los *escrostonan* una mica, de modo que en alguns punts no lligan y..... *aplaudivos brutos que bastante mai explicado*.

* *

Algú potser trobi estrany que hajam prés aquest assumpte de gresca. Al agafar la ploma no sabiam si riure ó plorar. Nos hem decidit per riure. Sempre s'hi guanya alguna cosa.

Además, nosaltres que 'l dissapte passat temiam una llastimosa *escisió* dintre del partit republicà; que consideravam intempestiu tot lo que 's fés de mes de lo que 'l nostre credo marca, creyam y temiam que 'l poble, que punxat per la necessitat s'acull sempre als últims remeys, seguiria, per desgracia seva als que millor l'ilusionessin, sense veure que 'l desviavan; creyam y temiam que 'l fals zel dels que 's diuen socialistas republicans federals l'atraurien ab un programa, encare que prematuro, ben estudiat y desitjat de tots; creyam y temiam que fins no arribessin a proclamar las teorías socialistas que nosaltres professem, mes que considerém que sols podran plantejarse dintre de la república federal..... pero ¡quí 'ns havia de dir que en lloch de lo que esperavam haviam de véurens davant de un programa sense cap ni centané, ahont los grans problemas se ridiculisan, en lo que no hi ha forma, ni fondo, ni coneixement de la cosa que vol tractar-e; en lo que s'esborra ab la mà esquerra, lo que s'escríu ab la dreta; — de un programa propi de una comedia bufa, de un programa que, mes que per res, sembla escrit per alarmar inutilment als conservadors mes llanuts y exitar sas iras contra lo partit republicà?

¿Quí será 'l republicà que prenga per sol aquest miserable llum de cuina?

* *

Si tothom compren que la societat déu reformarse; si la gran majoria dels republicans es socialista, perquè en nostras filas hi militan totas las victimas de la esplotació, ¡quí será que prenga per apóstol a la gent que aixecant cada dia una bandera nova, perquè l'última que llensan no 'ls ha servit pels seus fins, escriu programas com lo de que 'ns hem ocupat? ¿Quí será que s'atingui solament un sol moment davant de tant ridícula *moxiganga*?

Are menos que may deuriam ferho, are que convé l'unió del partit republicà federal, are que devém aprestarnos pera la gran batalla, are que no hi té d'haver mes propòsit en nosaltres que conquistar la República, Federal per sembrar convenientment las llavors del verdader socialisme, are que ja aquells que avans eran taxats de mes individualistas aclaman en la Asambleá federal solucions socialistas y ben socialistas, solucions prácticas y realisables, que no son, no, las darreras, pero que son, sí, los primers esglahons, los primers passos donats envers de un ideal digne, just y noble.

No olvidém may que poch a poch se va lluny ni que com mes s'avansa mes depressa 's vá, no olvidém tampoch que qui tot ho vol tot ho pert; y que las montanyas no 's traspasan de un brinco ni s'ensorran d'un cop de puny, sino que es precis pujarlas pas a pas y cansantse una miqueta.

Res mes per avuy.

BATALLADAS.

¿Sabéu aquell que converteix las cabras fèstegas (*gacelas*) en animals de ploma? Aquell que de miliciano se transformá en trobador de Monserrat y després en cantó del Bogatell? Aquell de la MONARQUÍA FEDERAL? Aquell que té una creu per haber transformat una idem blanca en roja...? Donchs ara vol operar una nova transformació. Creyent (com es natural) que no obstant y LA CARRETERA DE LAS COSTAS DE GARRAF los vilanovins no tornarán a votarlo, tracta de presentarse candidat per Canarias en las próximas elecciones: de modo que de *calamars* qu'are es, vol convertirse en CANARI.

Si ab tantas transformacions de bestias, sabes un dia convertirse de MAMÓN XUPÓPTERO en persona d'aquellas que 'ns guanyem la vida sense menjar del pressupost, aqueixa fora la conversió que al país l'hi agradaria mes.

—

Are en Balaguer, a mes de *canari*, se 'ns ha fet home d'acció.

Segons hem llegit en un periodich uns voluntaris de Ultramar l'han fet capitá *honorari* y li han regalat un uniforme que li escau molt bé.

Ja 'm sembla que 'l veig vestit d'home d'acció anant ab don Amadeo a seguir monuments.

—

¡Ey! Quant parlo de monuments no 's figurin per cap estil que parli del monument del 2 de Mayo.

Quan passa per devant d'aquet, hem sabut que acostuma a girar la cara. L'home, encara qu'es d'acció, te por de que surtin de sa tomba las sombras de Daoiz y Velarde y li prengutin:

—Balaguer: ¡quí heu fet tu y 'ls teus de la Independencia de Espanya?

—

—Vosté aixó de home d'acció ho diu rient sen y jo crech que don Victor es no solsament home d'acció, sino home d'accions.

—¿D' accions?

—Si senyor: d' accions lletjas.

Los carlins volen convents,
volen teca 'ls progressistas,
la restauració 'ls madús
y 'ls republicans justicia.

Recomaném als partidaris del retraiment la lectura del següent sueltó que ha publicat *El Combate*, sueltó que mereix tota la nostra aprovació.

Diu aixís:

«Ab mes títols que ningú, ja que varem ser defensors del retraiment, podem dirigir-nos als nostres correligionaris per dirlos-hi que fan mal los que persisteixen, segons correspondències que tenim a la vista, en no anar a las urnas.

La Assamblea, en sessió solemne, va acordar la lluita electoral, y 'ls partidaris del retraiment som los mes obligats a anar als col·legis a fi de que no 's dupti de la nostra llealtat.

Si la Assamblea hagués acordat lo retraiment, censurariem als que, faltant a sos debers, anessin a las urnas.

Per lo tant, debém anar a las urnas los qu'hem cregut inconvenient la lluita electoral.»

¡A las urnas, donchs, tots units y compactas com un sol home!

No fa molts dias que la premsa d' aquesta ciutat va publicar un telégrama que casi 'ns va deixar estemordits.

Deya aquet parte telegràfic que la coalició era morta, que habia fracassat en Madrid y en las provincias, que tot anaba tant malament per ella y be pe 'l govern, y que l' ordre 's podia considerar salvat.

¿Donchs, senyor Sagasta, la coalició ha mort? Si, prou, just. ¡¡¡GANAS!!!

N' hi ha que per fer fortuna
encara van a la Habana...

Donchs en cambi als italians
los basta ab venir a Espanya.

Com que totes las moscas tenen set y 'ls mosquits beuen tabaco, los ministerials varen voler imitar als radicals celebrant un *meeting*. Los concurrents eran poch y ben avinguts y 'ls oradors varen fer uns discursos molt forts.

Lo que va estar mes be va sé 'l senyor Candau que durant son discurs se vege interromput pe 'ls braves y picaments de mans dels empleats que estaban reunits.

Un periódich observa que may habia estat tant be lo teatro dels *Bufos*, lloch del *meeting*.

Asseguran que té por
y que ja d' Espanya fuig...
desitjo qu' aquesta anada
siga... ¡l' anada del fum!

En aquesta reunió lo senyor general Serrano va comensar son discurs dient qu' ell sempre fa lo contrari de lo que pensa.

Y va acabar dient: ¡Viva Amadeo!

Dilluns va tenir lloch en Molins de Rey la inauguració de unas classes de adults que 'l

nou ajuntament republicà acaba d' establir aq aplauso general de sos administrats. Varen assistir al acte, que 's verificá ab solemnitat, los diputats provincials republicans Arabio Torre y Rabella, l' ajuntament popular presidit per son arcalde lo nostre amich y bon republicà ciutadà Sabat, las societats obreras y mes de set centas personas que no pogueren cabrer en lo local a pesar de ser aquet espayós.

Los regidors lluhian una faixa tricolor, escepció feta dels ciutadans Tort y Camderros que si be varen pendrer l' acort, juntament ab sos companys del municipi, de adoptar aquesta novain signia despres, se 'n degueren arrepenir.

Doném la enhorabona al Ajuntament de Molins de Rey y l' exitem a què tregui tot lo partit que puga de la actual legislació que pesa com una ma de ferro sobre 'ls ajuntaments, y demostrí al poble que 'ls federals som mes dignes, mes consecuentes y mes amants del progrés que no pas los realistas.

Los progressistas vinguéren
per arreplegar la llana,
sense coneixer que 'ls altres
eran los que 'ls esquilavan.

Aixís com fins are habiam dit ab lo r. frá no hi ha rosa sense espinas, are haurém de dir que tampoch hi ha Rosas sense carabinas. Diem aixó perque hem sabut las fetxories que acaba de cometrer en la Republicana població de Rosas la *guardia negra*, la *cipayada* de aquella població. ¡Ah! seguiu, seguiu matant a la gent de pau, que potser no passarán molts dias sense que aquesta gent se torni de guerra, y allavors... ¡Ay!...

=Don Amadeo l' altre dia va revistar als voluntaris de Madrid.

=¿Y que tal? ¿Va fer bon temps?

=¡Ay fill! Un temps molt fret.

=¿Fret en aquet temps?

=Molt fret. Tot era cridar ¡viva la Soberanía Nacional! y ningú deya ¡viva Amadeo!

=Donchs diga que ab aquet fret devia tremolar.

=Figuris.

He llegit en un periódich que 'l viatge de donya Victoria es cosa resolta.

Lo periódich no diu si se 'n va sola ó acompanyada.

La fragata austríaca *Novara* que segons malas llingas, vé a las costas d' Espanya a buscar género estranjer que en aquet país no ha fet proba, es la mateixa que va anar a Méjich a buscar lo cadávre de Maximiliá.

La *Iberia* oficial, ó siga la *Gaceta*, ha publicat un article de fondo, ó siga una circular, contra la coalició.

La píldora nacional sembla que a don Práxedes no li proba massa.

Si 's posa malalt li recomano un viatge a bordo de la *Novara*.

Y si la coalició li sab greu que s' hi posi fullas.

Y VA DE CUENTO.

L' Angel y 'l Diable s' varen trobar un dia que tots dos anaban per un mateix camí.

—¿Ahont vas mala pessa? li va preguntar l' Angel al Diable.

—¿Y tu ahont te dirigeixes? li preguntá l' altre?

—¿Jo? Me 'n vaig a la terra a salvar ánimas.

—Donchs jo també me 'n hi vaig, pero ab lo proposit de perdrerlas.

En aquet dialech estaban, quan varen notar que 'l camí s' habia anat fent estret y que obstruia per complert lo pas una voluminosa roca.

—Voto a Satan....

—Respecta al meu amo, voto á...

—Y tu al meu.

—Be, pactem, digué 'l Diable, per evitar conflictes are que ni a tu ni a mi 'ns convenen, y veyemsi 'ns podem entendre per anar ahont creyem deber anar.

—Esplicat.

—Aquesta pedra 'ns fa nosa.

—Si t' en fa treula.

—Treula tu sol.

—¡Oh! Jo no puch.

—Donchs jo tampoch puch tot sol. ¿Vols que fem una cosa?

—Digas.

—Jo sol no puch treurer aquet obstacle y tu sol tampoch pots.

—Aixó es vist.

—A tu t' convé anar a la terra y a mi també 'm convé.

—Endavant.

—Donchs be: tots dos, per mes que siguem l' Angel y 'l Diable, qu' es com si diguessem la Llibertat y l' Absolutisme, treyem del mitj aquesta roca y tindrem llibre 'l pas per anar ahont vulguem.

—¿Pero y depres?

—¿Després?... Després campi qui puga.

—Es que per xó, perque despres, un cop haguem tret la roca, lo qu' es jó ab tu no vull anar ¡ni al Cell!

—¡Fuig d' aquí! ¡Vejas si 'l Diable voldrá anar may al cell!...

—Donchs convinguts.

Y la roca va anar fora, quedá expedit lo camí... y al cap de vall....

(Se continuará.)

En la fatxada del ministeri de Hisenda lo poble, quan lo malograt moviment de Setembre de 1868, va posarhi un lletrero que deya aixís:

Cayó para siempre la raza proscrita de los Borbones.

Velshi aquí que l' altre dia en lloch de aquet lletrero va apareixehi aquet altre:

Coalicion en puerta,

Bor... a la vuelta.

Aquell *Bor...* no podía dir *Borríco* tota vegada que 'ls sagastins ja governan y que 'ls rradicals han perdut totes las esperanças de gobernar.

A la quenta vol dir *Borbon*.

¿*Borbon*? Donchs: ¿*Borbon a la vuelta*?

¡Prou, prou!

Menos un vint- y -dos.

N' hi ha que diuen que aquet lletrero 'l va fer posá 'l govern per fer por al liberals.

Pero si 'ls borbons y 'ls progressistas ja no mes fan por a las criaturas....

Contra 'l lletrero de la fatxada del ministeri de Hisenda va apareixer aquest altre en la de la Universitat Central:

Coalicion en Puerta,
República a la vuelta

Hi estem conformes, pero aquesta República ha de ser federal.

L' as de copa á n' en Rivero,
l' as d' espasa á n' en Serrano,
á l' Olozaga l' as d' oro
y á Necedal l' as de basto.

L' *Imparcial* diu que la darrera circular de 'n Sagasta es la segona canonada que un general famós va manar que 's tirés, quan l' enemic ja estava fora del alcans de l' artilleria. La primera va ser alló de la «*Utopia filosòfica del crim*».

¡Quina será la tercera?
¡Ah! De segur que aquesta la tirarà 'l barco italià quan se l' enduga.

Diu que al segon dia de eleccions, segons com marxín, hi haurà coses *inesperadas*. Si, efectivament, tant *inesperadas* poden ser aquestas, que potser ni 'l mateix Sagasta se las esperi.

Diu un refrá: «donde las dan, las toman» y una expressió diu també: —«De mes verdas se 'n maduran.»

Con que... Vingan aquestas coses *inesperadas*.

Plouhen denuncias sobre 'ls diaris radicals. Qui forma núvols que aguantí la pluja. Qui cria corps que rebí las esgarrinxadas. Qui fabrica cetros que pari l' esquena als corps.... En una paraula, qui fa monarquías, vaja á la presó que tot aixó era prou clar per no ensepegarhi. Y una altra vegada que hi tornin.

Un periódich fá observar que dels 191 electors de D. Amadeo, á horas d' are solament n' hi quedan 54 que l' hi sigan adictes. Tant mateix sembla que la cosa marxa. ¡Fòch... á la máquina!

Lo diumenje formaren los voluntaris de Madrid. —«La última parada», diu un diari ab certa tristesa.

La última, no, dihém nosaltres; en tot cas la penúltima. La última será 'l dia del *desarme*. Ja veurán quina *parada* los hi *arman* mes ben feta.

En la última circular de 'n Sagasta, entre mitj de la mar de bilis que s' hi esten, hi sura una cosa: la pó, si, la pó, la pó ¿ho senten?

Los partits de oposició coaligats son la pesadilla dels homes del govern.

Si tenen pó realment, los hi recomaném l' aigua naf; y si no 'n tenen, també. De tots modos los hi servirà per ferse passar l' enfit que ja deu comensar á malmétrels lo ventrell.

Se diu que durant las eleccions, recorrerán lo país numerosas columnas *volants*.

Si, ja podan *volar* tant com vulgan. —Contra las perdis, pèr mes que *volin* hi ha perdigonis que encare *volan* mes que ellas. Contra lo existent hi ha vòts.

Un governador dels d' are, en lloch d' escriure *votos* ab v, ho feya sempre ab b y deya *botos*.

Un dia posava en un escrit: —«En mi provincia estamos todos dispuestos á *botar* á D. Amadeo.»

Botar vol dir rebótre, llençar etc. etc.

Lo manifest del partit carlí acaba dihent: «Lo duch de Madrid ha parlat, carlins; are á las urnas, després ahont Deu nos cridi.»

La vritat es que Déu no 'ls cridarà en lloch, porque Déu no 's fica en aquestas cosas.

Aixís, hauria sigut molt millor que haguesen expressat ahont volan anar després.

Vaja digueuho, tontos: ¿ahont voleu anar? No tinguéu po; no 'u descobrirém. ¿Ahont voleu anar? ¿A la sagristia ó á la montanya?...

Los periódichs anuncian un viatge de volta al mon, pèl préu de 1,145 duros per persona. Es un modo bonich de distreure's.

Lo recomaném als italians que son actualment á Espanya.

D' altre modo será fácil que vinga..... la mar... y 's quedin sense barco.

Segons diu lo *Imparcial*, en Balaguer ha promès als electors de Vilanova la construcció de un port en aquell platxas, si 'l votan.

Tot lo més que 'ls construeixerá una *almadraba* per veure si pesca..... *tunyina*. Aixó es lo mes fácil.

Un telégrama de la Prensa Asociada diu: «L' Assamblea de Versalles ha aprobat l' article primer de la lley que castiga la afiliació á la Internacional, com un atencat contra la pau pública».

Y diem nosaltres: La República francesa es una República *unilari* y establerta per monarquichs.

Diu un altre telégrama, «Lo poble suis está convocat pe 'l 12 de Maig á fi de que voti la nova Constitució.»

Y tornem á dir nosaltres: la República de Suiza es federal y sostinguda per republicans de bona fe.

Los voluntaris de la Habana han regalat á n' al mateix Balaguer un uniforme de oficial de artilleria ab sabre, revólver y tot.

Ab aquest motiu la dinastia, que ja té una ploma de *gacela* que l' ensalsa, tindra un home de *armas tomar* que la defensi.

¡Oh en Balaguer es home de barbas.... y de lentes!

En los sis meses del any *económich* que acaban de transcorre s' han gastat ó derrotxat 56 milions en administració, 47 en mantenir als sorges y 72 en pagar interessos delo que la Hisenda té enmatllevat. A Gracia y Justicia s' han gastat de 31 milions, 28 pèl scapellans.

Per agricultura, minas, instrucció, corporations, obras públicas... y demés cosas útils, reproductivas y convenientes al poble, s' han gastat 20 milions, 8 menos que pèls capellans, 52 menos que per pagar deutes, 37 menos que per ranxo y 36 menos que per empleats.

De modo que aviat podrém los espanyols dividirnos en duas castas: la dels que cobran y la dels que pagan.

Los federales de la Corunya han portat ab molt empenyo al Gobernador de la Provincia devant dels tribunals per haverlos impedit l' exercici del dret d' asociació.

D. Bernat que ja havia estat á la Corunya, ja 'ls coneix als federales de allá. ¿No es veritat que son mes decidits que aquí?

Oh, de segur que si fossin aquí Barcelona, ja no hi hauria prou paper sellat als estanchs, de tantas causas com l' hi seguirian.

Sino que nosaltres.....

¿No saben aquell telégrama que ab tant de bombo vá publicar la *Imprenta* en la última hora del dissapte passat, donant compte de una reunió electoral celebrada pels ministerials de Madrid? Donchs es fals, sino del tot, en alló que assegura no haverhi hagut may cap reunió tant concorreguda, ni ahont hi reinés tant entusiasme.

Los diaris de Madrid diuen que tots los concurrents eran empleats del govern. ¿Qué tal? ¡Si n' hi hauria d' entusiasme!

Per fortuna la reunió tingué lloch en lo saló mes apropósit per ella: en lo teatro del Circo, allá hont l' Arderius avans hi representava, allá hont las suripantas hi ensenyavan las pantorrillas.

Solament que 'l divendres passat ocupavan las taulas en Santa Cruz, en Candau, en Serrano y altres bufos de la Espanya *cuan* honra. ¡Que bailen!

Los unionistas aconsellan á n' aquell, que formi un ministeri de *forsa*.

Si, després dels *titirils* ros que hi ha hagut

fins are, no falta mes sino que vinga una companyia per fer las *forsas*.

Pero com aquí á Espanya tot té de ser dolent... la xiularém jeh si! la xiularém!

PASSÉM BUGADA!

La situació d' Espanya negra la pintan; y es perquè 'ls *calamarsos* tant ab sa tinta l' haz embrutada, que es precis que nosaltres ne fém *bugada*.

Com si á casa embrutéssim poqueta roba, á aumentar la brutissia vé gent de fora. ¡Vatua nada!

Si no 'ns espavilessim... Res... Res... ¡BUGADA!

Si un bon lleixiu de cendra no treu las tacas, ó be hi quedessin sombras... *vinga potassa*.

Si encara n' quedan...

TALLA L' TROS... fins que 's fassi BUGADA NETA.

¡Apa, donchs! p. eparemnos, que ve depressa lo jorn de convertirnus EN BUGADERAS.

¡Apa *salau*!

Com sembla que m' hi trobo, ja m' arremango.

AMADOTSE.

LA GRAN SASTRESSA DE MIDLVENT.

Zarzuela en dos actes original de D. Isidro Llaurodor, música de J. Offenbak, parodia de la gran Duquesa.

Agotada la primera edició; se acaba de reimprimir la segona, la que 's vent en la llibreria de Lopez N. 20, Rambla del Mitj á 2 rs.

¡UN REAL!

¡UN RALET Y BON PROFIT!

Barcelona.—Imprenta de la Viuda y F. de G.

L. LOPEZ editor